

טיב הקהילה

בס"ד

עקב
"ה אב תשפ"ג
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
6:58 הדד"ג
8:12 מוצ"ש"ק
8:50 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
9:55 סו"ת א' | **8:30** סו"ת א'
10:27 סו"ת ב' | **9:18** סו"ת ב'
הזמנים לפי שיעור קיץ
 לילון מס':
688

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ולכן אינו רואי לחיים ועלול לסוּת בקיצור ימים ר"ל, וגם מדקדקים על כך מאוד בדיני שמים כי אין לך זלזול גדול מזה שאינו מכיר טובה לסי שנתנו לו חיים...

כיון שכן ראו לכל משכיל המכיר בגדול החסד שהוא זוכה באמצעות המון החדות על כך מעומק הלב ובכונת רצויה ואכן כך נוהג כל מי שיראה ה' נוגעת בלבבו, מעולם לא ראינו את הגאון אבי מורי זצ"ל שייבדך ברכת המזון מבלי להתכוון לה כראוי, חסד היה לובש את בגדיו העליונים מקודם ועל אף שהיה מבעלי הגפש הידאים את ה' ומדקדקים בקלה ובחמורת, לא ספק על יראתו היתרה ולא היה מברך בעל פה כי אם מתוך סידור ובמתינות.

ברכת המזון בכוונה

אמרתיו פעם להרה"ג רבי זונדל קרוזר זצ"ל, שרגיל אני לעודד תמיד על הצורך לברך מתוך סידור, ואני אומר שאם אין אוכלים בעל פה אלא כל אחד מדקדק לראות מה הוא אוכל, כל שכן שאין לברך בעל פה, כי עלינו להחשיב את הברכה לבראינו לכל הפחות כפי שמחשיבים את מאכלינו... אבל רבי זונדל לא הסכים עמדי, ואמר לי שאיני אומר טוב, אלא על האדם לדעת שאפילו הוא כן אוכל בעל פה, ואינו שם דעתו למאכלו, בכל זאת מוטל עליו לברך מתוך הסידור ובמתינות ובכונתו.

הודאה כעין זו מעוררת ברכה וחסדים על האדם שכן זוהי סגולה של הודאה כדאיתא רבות בספרים הקדושים ובעיקר מועילה על ענין הפרנסה, כדאיתא בספר החינוך (מצנה הל) ח"ל: 'כך מקובלני מרבותי, שכל הווה בברכת המזון מוזהר מציין לו בכבוד כל ימיו, והקוהו בה יתברך מידה כנגד מידה.

ומן הראוי להעניק לפניהם גם מה שכתב על כך רבינו הג"ח בחיבורו על הש"ע בהלכות ברכת המזון (אורח חיים סימן קפ"ט) ח"ל: 'למה אין ה' בברכת המזון, לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכונתו אין שולט בו לא אף ולא שצף ולא קצף.'

אחד שעוררנו על התובת להיות זהיר במצוה זו כדבעי, מן הראוי גם לעודד על הצורך להחשיב עצם הכוונה לקיימה שכן אין מצוה זו שונה משאר המצוות שהאדם מכיר בזכותו, וכשיוכלים אנו לזכות בה אין לנו להחמיצה, וכעין מה ששמעתי מהרה"ח רבי ישראל רונצוויץ זצ"ל מה שברדייה הוא עובדא. כידוע היה רבי ישראל מקורב מאוד להרבי מביאלא בעל החלקת יהושע זצ"ל, ופעם בהיותו בבית מדרשו זיב עם הרבי שיחה שמשוכת בעניני עבודת ה', ובסיימו נכנס הרבי לחדרו הפרטי, ורבי ישראל שגשגה רעב ביקש להשקיט את רעבונו במידי דמיכלא, ויצא ופנה לעבר מאפיה שהייתה ממוקמת סמוך להביהמ"ד וקנה לעצמו מוזהר ונכנס שוב לביהמ"ד כדי להשביע שם את נפשו.

לפתע הופיע שוב הרבי בבית הכנסת והבחין ברבי ישראל שמשגיב את נפשו במזונות. ניש אליו הרבי ושאלו בתמיהה אם הנך רעב הרי יש לך חזמנות לקיים כמה וכמה מצוות באם תשביע את נפשך בפת תחילה יש לך מצוות נגילת ידים והברכה על הנטילה גם היא למצוה ייחשב לאחמ"כ הנך זוכה בברכת המוציא, ובטיבול הפת במלת ולאחר האכילה במצוות מים אחרונים ואחרון חביב ברכת המזון שהיא מצוה דאורייתא, ובמו דיך אותה מפסיד לעצמך כל אלו המצוות על ידי אכילת מוזהר שיש בה רק ברכה לפניה ולאחריה!

ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך: (ת"י)

מזה המקרא למדנו חובת ברכת המזון מן התורה, כדאיתא בגמרא (נדרים ס"א) ז"ל: 'אמר רבי יהודה, מנין לברכת המזון לאחריתו מן התורה? שנאמר: ואכלת ושבעת וברכת.'

מצוה זו צריכה חיזוק גדול, ועל אף שהיא כאמור מצוות עשה אין בני אדם שמים על לבם להחשיבה כדבעי, ומברכים אותה בעל פה ובחיפזון מבלי שיתבוננו היטב בפירוש התיבות ועל זה צווח הכתוב במסרו (ויקרא כ"א) 'אם תלכו עמי קר', היינו שעושים המצוות מתוך מקרה מבלי

להחשיבן ולעשותן בדחילו ורחיטו כראוי למי שמדבר לפני מלך העולם. ולפעמים באים מתוך גם לידי היסח הדעת ובאים לידי שיבוש וספק ברכות, ובמקום לזכות למצוה באים לידי כמה חטאים ר"ל.

אם נתבונן במהותה של מצוה זו נזכה לקיימה מתוך כבוד ראש ומתוך הערכה עמוקה לבראינו המזל על רחמי וחסדיו המרובים עמנו, שהרי סאמינים אנו בהשגחה פרטית ומדענים אנו לכך שהקב"ה אינו מסיח דעתו מכל אדם פרטי ומצרכיו, ולכן מידי יום הוא מטיב עם כל אחד בפרטיות ועושה כמה פעולות כדי להחיותו, מידי שנה הוא מצמיח עבור כל אחד כמה אלפים גרעיני חיטה, שהרי בשעת הוריעה כבר ידע כמה זרעים הוא עתיד להצמיח ולמי מיועד כל גרעין שמצמיח ובכונתו תחילה הוא מצמיח כל גרעין לזה שאוכלו לבסוף, כמו כן מגדל עבור כל אחד מאתנו עוד סאכלים ופירות, וגם צמחים כדי להאכיל את הבעלי חיים שיתרבה בשרם כדי להחיות בהן בני אדם.

והעסק עוד והתבונן ותוהו שלא נעודו צמחים אלו רק כדי להשביע רעבונו, אלא גם כדי להעניק לנו חיים, שהרי אם אין 'אוכל' אין 'חיים'... והרי זה דומה למי שהרופא בישדו שחייו תלויים לו מנגד כי אין מזור למחלתו, וכעבור כמה ימים נתרעד לו שהמציאו עבורו איזה תרופה, הלאו אי אפשר כלל לתאר את גדל שמחתו, וכך היא ענין המאכלים שהרי חיי האדם תלויים במאכלו, והמאכל בעצמו אינו נמצא אלמלא רחמי של הקב"ה שביכולתו לעשות יש מאין ולהצמיח המאכלים הרי אין לך מטיב יותר גדול מזה, וכמה גדלה בשוטה של זה שנותנים לו חיים ואינו מודה על כך מעומק הלב...

לאור דברינו נוכל להבין העובדא המובאת בספר חסידים (סימן ס"ז) 'מעשה באדם אחד שמת לפני זמנו כמה שנים ואחר שנים עשר חודש נקבה, נתגלה לאחד מקרוביו בתלות ושאל אותו קרובו: היאך אתה נוהג באותו עולם שאתה שם? השיב לו הנפטר: בכל יום דנין אותי על שלא הייתי מדקדק לברך ברכת המזון וברכת הפירות בכונת הלב, ואוסרים לי להנאך נתכונת. שאלו קרובו: והלא אין משפט לרשעים אלא שנים עשר חודש, וכבר עברו עליך יותר משנים עשר ולמה דנין אותך עדיין? השיב לו הנפטר: אכן אין דנין אותי פורעניות חזקים כמו בשנים עשר ראשונים, עכ"ל.

עובדא זו מוכיחה עד כמה כנים דברינו, כי מאד שהאוכל הוא דבר שהחיים תלויים בהם ראו לנו החדות על כך מעומק הלב, ומי שאינו זהיר בכך הרי אינו מעריך את הטובה הגדולה שהבורא ברוך הוא מטיב עמו,

טיב המערכת

ובלכתך בדרך

בחור אחד חזר מתפילת שחרית ביום הראשון של בין הזמנים ובלבו החלטה: הוא לא יבטל את זמנו, וממחשבה למעשה החליט כי את הדרכים הוא יציל לשינון משניות בע"פ וכך החל בשינון המשניות כשעיניו מושפלות מטה כדי שהמראות בדרך לא יסיחוהו מלימודו, והנה הוא רואה שטר כסף גדול על המדרכה באופן שאין בו סימנים להחזרה, התכופף ולקח את השטר והמשיך בתלמודו בהרגשה טובה שמן השמים שלחו לו חיזוק, כלומר: רואים את מעשיך, והנה תוך כדי שהוא הולך ולומד שמע לפתע צפירה עזה שהקפיצה אותו, הוא נעצר והרים את עיניו, וכעבור שניות אחדות חלף על פניו רכב במהירות גבוהה על המדרכת, ממש סנטימטרים ספורים ממנו, היה זה נהג שאיבד שליטה, וכך הוא נוכח לראות שזכות לימוד המשניות גם הגן עליו בדרך.

המעדני השלחן הגאון ר' לוי רבינוביץ זצ"ל אביו של מורנו הרב שליט"א היה מעורר תמיד לשנון משניות כשהולכים בדרך, והיה מעודד את כולם מנעד ועד זקן לשנון משניות בע"פ כדי שיוכלו לקיים מצוות 'ובלכתך בדרך'. הרמ"ק זיע"א כתב שלימוד המשניות שומר את האדם שלא ישלטו עליו החיצונים ולא יזיקוהו, והם הקליפות והמרעין בישין שנמצאים בדרך, וע"י לימוד המשניות בלכתו בדרך הוא שמור בשמירה מכל הנסיונות שהם הקליפות והמרעין בישין הנמצאים ברחובות ובדרכים וכך כתב בספר 'מגיד מישורים', שאמר המגיד לסוּן הבית יוסף זיע"א 'בעת שאתה יוצא לשוק ואתה מהרהר במשנתו, מכוון המלאכים הבו יקר לזיוקנא דמלאכא קדישא, וכמה חיילים בלי שיעור מלוזים אותך.'

מי לא צריך שמירה? כל אחד צריך, ובפרט בתקופה שיש בה הרבה 'ובלכתך בדרך'. וכל הדרכים בחזקת סכנה, ע"כ ראו לכל איש ישראל שיהיו משניות השגורות על פיו בע"פ כדי שיוכל לשנונם בדרך, וכך היה אומר לנו הר"ד לוי זצ"ל: קח לך משנה אחת ותשנו אותה בע"פ עד שתדע אותה היטב, ואח"כ תוסיף עוד משנה ועוד אחת עד שתדע פרק שלם וכן הלאה! ומי שעושה זאת מרויח גם לימוד תורה וגם שמירה.

(ע"פ טיב התורה-עקב)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 100024-0534

טיב
ההודעות

א. משורב בית המקדש תקנו חכמים שהיו באותו הדור שכל דבר שמחה צריך לעשות בה זכר לחורבן הבית, וכמו שכתבו: "אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמוחתי", וכפי שיפורט בע"ה להלן (פ"ב סי' תקט בתולדות השנים).

ב. וכאן מקום שראוי להרחיב בו הדבור, אלמלא לא היה אלא עון זה בדיעבד שאין מתאבלין על ירושלים כראוי, די להאריך ולתנו, והיא בעיני הסיבה קרובה היותר גלויה עצומה וחזקה לכל השמדות המופלגות הגדולות הנוראות המבהילות הרעיונים אשר מצאנו בגלות בכל מקומות פוזרות, על צוואתנו נרדפנו, לא הונח לנו להרגיע בגוים עם שפלותנו ענינו ומרדנו, לפי שיצא האבל הלו מלבנו, בהיותנו שוקטים בארץ לא לנו, שחכנו את ירושלים ולא עלתה על לבנו, ע"כ כמת מלב שוכחנו, מדור לדור נוסף יגון על יגונו ומכאובנו, וכל אזהרה אמת יודה לדברינו... ואין צ"ל בשאר ימי השנה, אין זוכר ואין פוקד ואין זוכר דבר ממנה אפילו במחשבה לא בא זכרונה, כאילו מקרה הוא היה לנו וכו' (סידור ב"ת עקב י"ז ע"ג).

שלא לנגן כלי שיר

ו. וכן גזרו שלא לנגן בכלי שיר ומיני זמר, וכן כל כלי שמע קול של שיר לשמח בהן אסור, ואסור לשמוע מפני החורבן (פ"ב ע"ג). ד. אבל שירה בפה אינו אסור אלא על היין (פ"ב ע"ג).

ז. וי"א דאפילו בכלי שיר אין אסור אלא על היין, או למי שרגיל בהן כגון המלכים שעומדים ושוכבים בכלי שיר שהם אסור אף שלא על היין, ולכן יש למחות באותן שעומדים ומנגנים בכלי שיר כן, וי"א שאין אסור אלא משתה של יין בלי אכילה משא"כ אם הוא גם משתה של אכילה (פ"ב ע"ג ע"ד ע"ה).

ח. ולפי דיעה שניה הג"ל שלא נאסר אלא בקביעות, יש להתיר ב"ח חול המועד וכדו', אבל לשמוע בכלי שיר אסור (הל' א"ב). ט. ודעת הג"ה דאפילו שיר בפה שלא על היין ג"כ אסור, שלא התירו בגמ' אלא זמר של מושכי הספינות או מושכי הבקרים, אבל של גרדיים אסור כיון שהוא לשחוק בעלמא, ולכן נשים המזמרות בפה בעת מלאכתן יש למחות להן, ואם אינן שומעות לנו מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין, אמנם אם הן במקום שנמצאים שם עם אנשים, והלא מזמרות ואלו ענין אחריות, ה"ז כאש בנעורת ומצוה רבה לבטלם (פ"ב ע"ג ע"ה).

י. נשים המזמרות כדי ליישן התינוק מותר, אך אם יש עוד אנשים אחרים בבית יש לזהר משום קול באשה ערה, וכן יש לזהר שלא לומר שירי עגבים הדברי נבלות לתנוק, דמלבד האיסור דמגרי יצר הרע אנפשיה הרי גם מוליד טבע רע לתנוק, ושומר נפשו ירחק מזה ויהיר לבני ביתו ע"ז (ש"ה"ר סי' קכ"ב). יא. השומע קול מנגנים, כשיצונו נפשו ובפרט בג' צמות י"ז בתמוז וט"ב ובי' בטבת שהם מפני חורבן ביהמ"ק כיון לכפר עליו על מה שמעו קול כלי שיר תופים ומחולות בסעודות הרשות, וע"י ענינו נפשו נכפר עליו נגד התענוג שלקח

מהניגון, והיא תשובת המשקל (שה' ל"ג ה"ג קכ"ב).

י. שמיעת דברי שיר מקלסות ע"י טי"פ וכדו', דינו ככלי זמר שאסרו חז"ל לשמוע למי שרגיל בהם (א"ג"מ ש"ה"ל הל' א"א).

יא. אפילו אם הטי"פ נעשה משירה בפה ה"ז הנפר לכלי שיר ואסור (ש"ה"ל הל' א"א פ"ב). י"ב. ויש מתירין ביה א"כ נשמעו רק קול זמר בפה (א"ג"מ ש"ה"ל הל' א"א).

יג. לצורך מצוה כגון בבית חתן וכלה הכל מותר, בין בפה ובין בכלי ואפילו על היין, רק זהוהו שלא יאזן בה ניבול פה, ומי"א אין לשמוח ביותר (פ"ב ע"ג ע"ה).

יד. אמנם בעי"ה ירושלים נוהגים איסור שלא לנגן בשמחת נישואין בכמה כלי שיר, אלא בתוך בלבד, ואף בני חו"ל העושים ונשחקים ביהמ"ק ירושלים צריכים לנהוג כחומרי המקום, ואסור להשתתף בחתונה שפורצים שם מנהג זה ומנגנים בכלי שיר (הל' א"א).

י"ה. אין איסור זה נוהג רק בשמחת חתונה, אבל בסעודת שבע ברכות ובבית וחול המועד מותר (פ"ב ע"ג).

י"ו. כבר נהגו כל ישראל לומר דברי תשבחות ואשר של הדואות וחרון חסדי הקב"ה על היין, אבל מה שמשוררין בבית המשתה אורך כי עניתו וכו"ג לשמחת מרעות, שלא כד"ן הוא, כי אז התורה חוגרת שק ואומרת עשאוני בין כמין זמר, אך בביהמ"ד לרגלים מצוה לומר, וכן היתר לומר בשבת אלא אותן שירים שנתקנו על הסעודה, אבל פייטים אחרים אסורים, ומה שנהגו באיזה סעודות לשורר קדיש דהיינו יתגדל זה דאי חסא גדול, שלא התירו אלא זכרון חסדי ה', וכ"ש במה שלוקחין על הסעודה ליצן אחד ועושה שחוק בפוסקים או בתיבות קדושות, הוה עון פלילי (פ"ב ע"ג ע"ה).

י"ז. אם אומר פסוק דרך שירה וכוונתו לתת טוב להש"ת מותר (הל' א"א).

י"ח. כ"כ בא"א תנינא חז"ל: נראה שהמשורר יגנונים סתם ובמחשבתו שבה הש"ת או יראתו או בושה מפניו, או איזה פסוק שבו בדינת התלמודות מצוות או הלכה או יראה או מוסר, אין חשש קפידת על השיר ומותר לכ"ע היטב, וכ"כ הורדים י"ל בשם קדמונים לשורר להש"ת תמיד ע"י אהבתו היטב, ולהאזן מלאת נראה דלכ"ע הרהור כדבר ומחשבה טובה מצטרפת למעשה, וכן י"ל שבשבתות וי"ט קיל בה"ל משורת ההלכה היטב עכ"ל.

י"ט. נתלקו הפוסקים בענין המשוררים בניגון של נכרים, דהיינו שהשיר הוא קדוש אלא שסרין אותו בניגוני הנכרים, חז"ל הברי יוסף: בספר מעשה רחוק נשאל על המשוררים קדיש וקדושה לזן שירי נכרים, והאר"ן לאסור, והביא דברי מהר"ם די לונזאנו בספר שתי ידות שכתב בשם ספר חסידים ויהוה מי שקולו נעים שלא יזמר יגוונים נכרים, ודקוק שלא כתב שירים נכרים דזה פשיטא דאסור, אלא גנונים נכרים, כלומר אף דהשיר הוא קדוש ממנו נכרי יפסידוהו וכו' ע"י"ש, ועולם המגן דברי מהר"ם די לונזאנו עצמו שם בספר שתי ידות שכתב חז"ל: וזאת היתה לי סיבה גורמת לחבר רוב שירי על יגוני הישמעאלים וכו', וראיתי קצת חכמים כמתאוננים רע על המתבירים שירות ותשבחות להש"ת על יגוונים אשר לא מבני ישראל המה, ואין הדין עמם כי אין בך כלום עכ"ל.

טיב הבניין . לישועתך קוינו כל היום .

מתוך שמצפה לישועתך עצמו יבוא להתפלל על נאולת השכינה הקדושה

יחד עמו את כל הקוים ומוליכם לשם כך נוכל להישאר כאן עם הפרות והתרנגלים מותר שלום ושלוה וללא שום מורא...

שבע האדם לחשוש מביאת המשיח
מעשה זה נשמע אולי כחוכא ואטלולא על ההשגות של אותם אנשים חסימים ונבערים מדעת שלא השכילו להבין את עוסק הישועה שנוכח לה לעמוד לבא, ואת גדל הנאולה בביאת משיח צדקת, דבר שהוא גבוה ונעלה הרבה מן ההשגות הפשוטות של כמה פרות והתרנגלים.

אך בשום לב דעת, ניתן ללמוד מכך מוסר השכל ועצה נפלאה בעבודת הצפייה לישועה גם לעניינינו. אנו שוריי מצויים אנו לצפות ולהמתין תמיד לישועת הש"ת שבינו מן הימים ודאי תבוא עד שאחד השאלות הראשונות שנשאל האדם מיד בהגיעו לבית דין של מעלה, זה האם ציפה לישועה (פ"ב ע"ג דבר זה הנו גם אחד מן השלושה עשר עיקרים שמתוירים להאמין בהם בכל לב, מסמך מן הסודות באמונת ישראל, "אני מאמין באמונה שלשה בביאת המשיח ואף על פי שיתמסרה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא".

ברם כאשר האדם מתחיל להתבונן בדרכה מסאמי ומדדשי חז"ל תוסקים בקרות הימים שלעתיד לבוא עלול ליפול בלב פחד ומורד ואפילו לחשוש סכר. וכפי שכבר מצאנו בגמרא (פ"ה"ר ע"ג) המספרת על כמה אסוראים שאסרו י"תי ולא איתמיניה" (ש"ב יבא ס"ך המשיח, א"י א"י וזהו לחז"ל נוכח בעת הדין). זאת לנוכח הצרות והייסורים העלולים לפקוד את בני ישראל יחד עם תבלי שמית וכלשונן של האור החיים הק" (פ"ב ע"ג ע"ה) י"תי ולא אחמינה - טיוב הצער של תבלי משיח".

בפרט בשעה שמעלה האדם על לבו את יום הדין הגדול והנורא שיהיה לעתיד לבוא, כאשר בעת ביאת בן דוד לבשר על הנאולה הקדושה שישפט הקב"ה תבל בצדק כדכתיב (מל"ב ע"ג) "וזה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא". הרי שפחד ופחד תעלה על ראשו, ומתחיל לחשוש מאותו היום שבו יתגלה קלנו ברבים וכל עונותיו יתפרסמו בראש כל חוצות כן איתא במדרש (ש"ה"ל ע"ג) שבשעת אותו הדין לא יוכלו לעמוד בו מרוב הבושה והביזיון שיהיה מנת חלקו של מי שימצאו בו איזה פגם "א"י לאותה בושה אי לאותה כלימה".

לנוכח הדברים האלה עלול האדם לחשוב לעצמו, מה לי ולצרה האת, כבר טוב לי כעת במצב הנכחי מאשר בשעת ביאת הנטאל, חוששני מן הצער של תבלי משיח וכן הביזיונות של יום הדין. באותו מדה ישנם גם אנשים שעל אף שהם מצפים ומייחלים לביאת המשיח, אבל היות שהם טורדים על הסמיות ועל הכלכלה ומטרגלים עסקים מסועפים או עשומדים הסה לפני איזה מאורע גדול וחשוב, וחושבים לעצמם אכן אני מחכה למשיח שיבוא אבל להוואי שיתחן אן מעט, ולא ישיבת את ענייני, אורד שאסיים את עסקי הדחופים ואנעבור את המאורעות החשובים או אוכל להיפנות ולקבל את פני משיח צדקת.

ביאת המשיח הוא טובה גדולה לישראל
אך האמת תורה דרבה, שאין לנו לחשוש כלל וכלל מיום ביאת המשיח שרדי כלל יום ויום מבקשים אנו בתפלה על שוב ה' לציון, ומייחלים שנוכח כמו ענייני לראות בזה "ותחזיקה עינינו בשוכן לציון בחמישים", ואף על פי שיתמסרה עם כל זה אחכה ולהתפלל על דבר שלא יהיה לנו טובה היטב. על סדך עליון לומר, שאם אכן טרבים אנו לבקש על דבר זה, ודאי שאין זה אלא טובה גדולה עבורנו, לנשמותינו ולנפשותינו - ברוחניות ובגשמיות.

ואם נפטר לומר ולהקשות מותר כמה וכמה מאמרי חז"ל שמשמע מהם שבשעת הנאולה עלול להגיע עלינו גם צער. הרי שיש לנו תשובה נרובה לכך, על פי הידוע מאחד הצדיקים ז"ע שהיה מקשה כיצד אנו אומרים על המשיח "אחכה לו בכל יום ויום", הלא ישנם ימים שאין בן דוד בא בהם כדאייתא בגמרא (פ"ה"ר ע"ג) "שאין אלוה לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים".

אלא הנה אוסר אותו צדיק קודם כל שיבוא אליה, גם אם זה בערב שבת או ערב יום טוב, ואחד שכבר יהיה כאן, הוא הרי יישב את כל הקושיית שנתנו ללא מענה, ומסילא כבר יתדך גם את הקושיה הזאת. בדרך זה נענה אף אנו לעניינינו, אנו | הפשך בעבוד הבא <

המפרשים

התקשו לפרש, מדוע כפל הכתוב כאן את לשון התפילה, "ואתנפל לפני ה' - ואתפלל אל ה'". ואם הכוונה שבפסוק השני לפרש את סדר התפילה שהתפלל באותם ארבעים יום כדמשמע בפירוש רש"י ז"ל.

- היה לו לומר "ואתנפל לפני ה' ואומר וכו'", ולמה לו לכפל את לשון התפילה "ואתנפל - ואתפלל".

ברם תירצו, שבא הכתוב כאן ללמדנו סדרי תפילה ותחינה על דרך שאמרו בש"ס פרק אין עומדין (ברכות לב): "אמר רבי חמא ברבי חנינא אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל, שנאמר (תהלים כד ט):

'קוה אל ה', חזק ויאמץ לבך, וקוה אל ה'". ופירש רש"י:

"קוה - והתחזק, ולא תמשוך ירך, אלא חזור וקוה" ע"כ.

הוא שהכתוב רומז לנו בכאן בכפילות לשון התפילה, "ואתנפל לפני ה' - ואתפלל אל ה'", ללמדך שאף אם לא נענית בתפילה ראשונה, התחזק בעצמך ולא תמשוך את ירך, אלא חזור וקוה אל ה'. "ואתנפל לפני ה'" ושוב "ואתפלל אל ה'". [וכנען שפירש רש"י בסגולה אסיה (א טז): "עניי עני [וידה סים] - כלומר, תמיד עיני יורדה מים כפל הלשון מלמד שאין הפוגה". אף בכאן כפל הלשון 'ואתנפל - ואתפלל, מלמד שאין הפוגה].

ארבעים יום וארבעים לילה הצופים עמד משה רבינו ע"ה רעיא מהימנא בסדר תפילה ותחנונים לפני ה'. כמו שכתב ברבינו בחיי כאן, שהמציא משה בכאן את כל 'טכסיסי תפילה הן בישיבה והן בעמידה והן בפילה ע"ש. וכמ"ש בתרגום יונתן: "ואשתטחית בצלל קדם ה'".

ובמדרש תהלים בפירוש פסוקי תפילה למשה (מזמור צ): "רבי ברכיה אומר, לא הניח משה זווית ברקיע שלא התפלל עליו" ע"כ. ובמדרש קהלת רבה ה' א': "לא הניח משה זווית בקרקע ההר שלא נחבט עליה, ומבקש תפלה ורחמים על ישראל".

אין לך דבר עומד בפני התפילה 'קוה אל ה' וחזור 'קוה אל ה', כי הקב"ה משתוקק ומצפה לתפילתם של ישראל, 'כי אתה שומע תפילת כל פה עמך ישראל ברחמים'. והיו רצון שיתקבלו תפילותיהם של ישראל ברחמים וברצון לפני מלך שומע תפילה אמן.

ואתנפל לפני ה'!

הרה"ק רבי לוי יצחק בן שרה סאשא מברדיטשוב זצוק"ל ז"ע היה מפורסם בכל קהילות ישראל, לא רק בין החסידים בעדקותו הגדולה ועבודתו בהתלהבות רשפי אש קודש, אלא גם בין הלומדים התפרסם בגאונותו הגדולה, בהיותו רב אב"ד העיר ברדיטשוב הגדולה לאלקים שם העמיד 'בית דין גדול שהיו מגיעים לדון לפניו מכל ערי הגלילות. וכמו כן היה אחד מפוסקי הדור, מרביץ תורה לעדרים בכל מקצועות התורה בהלכה ואגדה, ובגאונותו הגדולה הריעו אליו שאלות שונות מכל רחבי ארץ.

[וכבר נדפסו סטט וכמה וכמה ספרות שלמות בסיוות הש"ס וכן כמה תשובות מה שנמצא סטט סטטיר שהשיב לשואלים דבר ה' זו הלכה בנדון].

פעם הגיע בדרכי נסיעתו אל עיר גדולה שהיו בה גאונים ולומדים רבים, כשהגיע אליהם השמעה על הגאון הקדוש שבא לשכון כבוד בערים מיהרו לבוא לפניו בהצעת שאלותיהם וקושיותיהם, והתפלפל עימו בהלכה כמענה הימים הם בהגיע רב גדול לעיר, והוא השיב לכל אחד תשובות ניצחות כיד ה' הטובה עליו.

היה באותה עיר 'למדן אחד, תלמיד חכם מופלג שהתחבט בקושיא עצומה מזה כמה שנים המדובר היה בסתירה קשה בין פסקי הרמב"ם ז"ל, הוא כבר הציע את קושייתו האדירה בפני רבנים וגאונים רבים ואין פותר אותה פתרון המתקבל על הלב. - גם למדן זה בא עם קושייתו בפני האורח הגאון והציע את הסתירה הגדולה והעוקבת מבין שתי המקומות ברמב"ם.

אמר הרב, ניתי ספר ונתתי!

תיכף נשלף מארון הספרים ספר 'יד החזקה' לרמב"ם ונפתח בשתי המקומות המדוברים הגה"ק החל ללמוד במתינות מתוך הספר מילה במילה, ואכן ראה שזו היא קושיא עצומה ברמב"ם! וככל שניסה ליישב ההדורים ולהעמיד פסקי הרמב"ם על תילם לא עלתה בידו, חשבון הסוגיות הורה בבירור בהיפוך הגמור מדברי הרמב"ם ולא הצליח הצדיק להעלות תירוץ מספיק בצריך עיון גדול זה. לפתע תוך כדי התעמקותו ביגיעה ועמל ביישוב דברי הרמב"ם סגן פתאום הרבי את הספר, נטל בידו מן הארון 'מחזור לראש השנה, נעמד בפנית החדר, והחל לומר קאפיטעל 'לדוד מזמור' (תהלים כד) בניגון ונוסח של ראש השנה...

מרגע לרגע נבר קולו כארי בהתלהבות נפלא, באומרו את המזמור באותה נעימות ומתיקות המיוחדת לימי ראש השנה ויום הכיפורים! הוא הרי היה 'בעל תפילה מופלא שהתפלל לפני העמוד בימים הנוראים - ועתה באמצע השנה ביום חול רגיל, התפשטה לה פתאום בחלל הבית אווירה מיוחדת של ראש השנה! כאשר הגאון הקדוש עומד ומתפלל בדחילו ורחימו כבן המתחטא לפני אביו, את כל המזמור כולו מרישא ועד גמירא.

תיכף משימים הצדיק את חזנות הפזמון, התיישב הכן על כיסא קדשן, פתח שוב את ספר הרמב"ם והחל ללמוד מחדש את כל ההלכה מתחילתה במתיקות עצומה, כמי שלא למד הלכה זו מעולם! הוא פירש בשפתי קדשו בפני אותו למדן שעמד לפניו אחוז תדהמה כל מילה ברמב"ם היכן מקורה בגמרא ומדוע חפס דווקא בנוסח זה בלשונו הזהב

עד שהיו דברי הרמב"ם מאירים כנתינתן מסיני.

לאחר מכן פתח שוב במקום השני שברמב"ם אשר משם הקשה הלמדן את הסתירה הגדולה וכמעשהו בראשונה כך מעשהו בשניה גם כאן החלו הסברים נפלאים מתוקים כדבש קולחים מפיו, ומן השמים סייעו בעדו להדש ביאור חדש בכונת הרמב"ם אשר לפי דרכו וביאורו המחודש נמצאה ממילא כל הסתירה ברמב"ם מיושבת יפה, באופן שקושיא מעיקרא ליתא, והכל על מקומו בא בשלום שפתיים ישק משיב דברים נכוחים!

הלמדן הגדול התפעל מאוד מן החידוש המבריק, ומדרכו הבהירה ביישוב פסקי הרמב"ם אהדדי, והיו הדברים ערבים מאוד לחיכו. לאחר שהודה בכל לב לרבי על היישוב הנפלא שתירץ את קושייתו שהעיקה לו מזה עידן, שאל את הרבי לפשר תפילת 'לדוד מזמור' של ראש השנה כך באמצע הלימוד שבאמצע השנה ביום חול רגיל?...

הסביר לו הצדיק דרכו ופשר עבודת קדשו, נהג אחר שלמדנו מתחילה מדברי הרמב"ם המוקשים והצעת את הסתירה הגדולה שבדבריו, ראיתי שעל אף שהתייעננו קשות להעלות ארוכה בדבריו לא עלתה בדינו מאומה.

אולם זאת קיבלתי ממורי ורבי המגיד הגדול ממעוררתי ז"ע, על פי דברי מרן הארי"ז ז"ל, שכל קושיא וסתירה מקורה באיזו 'קליפה'! כי התדבקה בלומד 'קליפה' אחת שיונקת חייתה מן התורה ומכסה בחשכותה את אור התורה המאיר זוהר באותו דין. ומתחיל איזה עיון או פנש שיש באדם הלומד יכולה הקליפה 'להתלבש' בו, וכידיעו כל יניקת הקליפות הן מן התורה והמגמות שאינם נעשים בשלמות, ובכך נוצרה חשכות השכל והדעת, משום סתימת הקליפה שבלב.

פזמון 'לדוד מזמור' יש בו סגולה נפלאה להשיב לב האדם בתשובה שלמה לפני הש"ת ויש בו זיכרון פנימי לכל הארץ ומלאה תבל ויושבי בה. וכשאומרים זה המזמור בהתעוררות תשובה פנימית יש בכוחו לזכך לב ונפש מכל הקליפות שנחפסו בו. ואשר מהאי טעמא תקנו לאומרו בימים הנוראים כדי לזכך את ישראל ואת העולם בימי המלכת הקב"ה בכל העולם.

לפיכך רציתי לעורר ליבי ונפשי בתשובה, כדי להסיר ממני אותה 'קליפה' שהסתירה את האור המאיר בדברי הרמב"ם שלפנינו. ופתחתי בזה המזמור בנוסח המקובל בידי לימי ראש השנה, שיש בו כוח התעוררות למשון ולפתח את הלב לתשובה וקורת אלקים ובכך זכינו באמירת זה הפזמון להסרת הקליפה שהעביה עלינו בהגנת הרמב"ם, ונמצאו הדברים ברורים ומאירים.

אף שלמה המלך ע"ה השתמש בזה הסגולה הנפלאה בעת שבנה את בית המקדש, להסיר את הסתימה והקליפה שמנעה בעדו לפתוח את העינים ולהכניס את ארון העדות למקומו שבקודש הקדשים, עד שבכוח אמירת זה המזמור עם עוד תפילה שהוסיף למען דוד אביו, נשאו שערים ראשם ונפתחו פתחי עולם והעמידו ארון במקומו להשיכן שכינת מלך הכבוד סלה.

כדאיחא בפרק במה מדליקין (שבת לב): "כשבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים דבקו שערים זה בזה. אמר שלמה עשרים וארבעה רגנות ולא נענה, פתח ואמר (תהלים כד, ו): 'שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, רהטו בתריה למיבלעיה, אמרו (שם ט) 'מי הוא זה מלך הכבוד, אמר להו (שם ה') עוזו וגבורו'. חזו ואמר (שם ט) 'שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה' וכו' ע"ש.

שמעתי מהגאון המפ"ד מוה"ר בצלאל ראקוב זצ"ל גאב"ד גייטסעדה שבאנגליה, שאמר משמו של מרן הגרש"ז איועד'ן זצוק"ל, שיש בקבלה בידו, שכל המקפיד באמירת סדר הקרבנות לפני תפילת המנחה מוטב לו שלא יצטרך להגיע אל הרופא והיא סגולה מופלאה!

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

'אנא נכח' <<< אני אחרי צנתור, שהיית בבית שמש ורציתי לצאת להתפלל מעריב, אך חשתי חולשה והרגשתי שאין לי כוח ללכת עד לבית הכנסת, אבל למרות זאת החלטתי להתגבר ולנסות ללכת. יצאתי מהבניין ורכב נעצר לידי וביקש בכוח לקחת אותי לאן שאני רוצה. לא הרמתי אצבע עדיין לא בקשתי מה' מתנת חינם. פשוט כך עצר לי רכב וביקש לקחת אותי. ראיתי שאם עושים בכל הכוח גם כשאין כוח הקב"ה יסדר לך מי שייקח אותך בכוח...

'ונתנו על ציצית' <<< סיפר מודיעו הרב שליט"א: בסוף יום של קבלת קהל היה בחור אחרון שנותר בבית. הוא דיבר רק אנגלית. לא אידיש ולא לשון הקודש כך שנוקקתי למתורגמן. בדיק עלו שני אברכים שבימים של שיגרה לא הייתי מקבלם, שהם דוברי אנגלית, ואכן ממש בהשגחה פרטית כאילו הגיעו במיוחד כדי לתרגם. ראיתי שאין לבחור ציצית ובקשתי מהם להסביר לבחור את חשיבות המצווה, שכל רגע שיהיה לובש ציצית הוא מקיים חמש מצוות, שכן כתוב בתורה חמש פעמים ציצית ואין אפשר להפסיד כוז מצווה!?. הבחור סבר וקיבל ונתתי לו ציצית שהייתה לי בבית. להם היה השגחה שקבלתי אותם למרות השעה, ולבחור שקיבל עליו מצוות ציצית שבטח תשמור עליו ותביא לו ברכה גדולה בחיים.

'שומר מצווה לא ידע דבר רע' הישיבה שלנו בנויה מקרואונים כאשר בית המדרש בנוי אף הוא מקרואון גדול ומרווח המכיל בחורים רבים.

במגרש הממוקם מעל לבית המדרש התחילו עבודות חפירה ויסודות לקראת בניית בניין. הטרקטור שחפר את היסודות נצמד לדופן הישיבה, ותוך כדי עבודה התהפך על בית המדרש. מדובר בעשרות טונות שריסקו את החלק האחורי של בית המדרש בו בזמן שבית המדרש היה מלא במתפללים. מה הצייל את הבחורים? בדיק באותו רגע אמרו את הפסוק יללו את ה' והחזירו את ספר התורה לארון הקודש, כאשר כל הבחורים ליוו את הספר לארון הקודש, כך נמצא החלק האחורי של בית המדרש ריק לחלוטין, ובזכות המצווה הזו לא היו קרבנות מקרב הבחורים!!! אילו זה היה קורה דקה לפני או דקה אחרי הסיפור היה נגמר אחרת!!! בשבח והודיה לבורא עולם על כל חסדיו שגמל עימנו!!! מספר המעשה: ג. ב.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנ'ן לשלוח אל ר' שפתה סטואלס נפקס: 15326517922

איש יהודי סוחר תם וישר דרך, הגיע אלי לברכה ולעצה כדרכו מדי תקופה, וביקש להציע בפני 'שאלה אחת שמציקה לו מזה עידן. הבה נשמע את | הפנך בעבוד הבא <

בדואר רק טובה גדולה תצמח לנו מזה ברוחניות ובגשמיות. לישועת קיווית כל היום ובוה נשפך תחינה לפני מי שאמר והיה העולם שיפח ליבנו להבין ולהרגיש בצער השכינה הקדושה, שנשחוקך ונכסוף באמת ובתמים והתחיה ושמתח עולם על ראשינו, במרהר בימינו אמן.

שאלתך, אמרת, והשם הטוב יאה בעזרונו לתת בפי תשובה טובה וישרה. פתח האיש ואמר, והנה ברוך השם מצליח אני בססחר, הפרנסה מצויה בריוות, אך משום מה כמעט בכל העסקים עוזר לי השם יתברך רק ברגע אחרון ולא מקודם. הענין התמוה הזה חוזר על עצמו בכל ענייני העסק, הן ברכש שצריכה החנות להזמין ולרכוש מן הסטוסים למיניהם והן בסדרי המכירות לסוחרים ולחנוונים הכל מתבצע תמיד ברגע האחרון! [אשר נקרא בפי הסוחרים: הדקה התשעים ותשע...].

כשרואים הפועלים בחנותי הגדולה שהסחורה עומדת להסתים ויש צורך לבצע הזמנה של סחורה חדשה, הרי לא התבצע אותה הזמנה כי אם ברגע אחרון ממש, בטרם נסגרת אפשרות ההזמנה. כמו כן הסחורה מאגיעה אל החנות ברגע אחרון... עסקאות שונות מתבצעות ברגע אחרון... קונים שונים נכנסים ומתעניינים על סחורות שונות, אך אינם ממררים לבצע את הקניה בפועל עד הרגע האחרון משש... תשלומים שונים נכנסים ברגע אחרון... וכן על זה הדרך, נראה שכל העסק כולו מתנהל באופן זה של הרגע האחרון בכל דבר וענין. כאשר עד הרגע האחרון מסתובבים כולם לחוצים ומלחצים, ונראה הכל כעומד על חודו של רגע!...

מדוע נגזר עלי לעבוד תמיד תחת לחץ כבד שכזה? - תהה האיש, למה לי לחיות כל העת בסבל ועיניו זה? מדוע אי אפשר שיעשה הכל על מי מנוחות דבר דיבור על אופניו, כל עסק בעתו ובזמנו, במנוחת הדעת ומנוחת הנפש, למה לנו כל הסיד לחץ הזה? אמרתי לו לאותו יהודי:

כפי הנראה העסקים הרוחניים שלך מתנהלים גם הם כדוגמת העסקים הגשמיים... הלא כלל גדול נקוט בדינו בכל דבר, "זה צלך!" (התלים קכ"א ה), השם יתברך מנהג עם האדם תמיד 'מידה כנגד מידה', וכמה דאת אמרת (ויקרא כ"ד, יט) "כאשר עשה כן ייעשה לו!" כאשר קיבלתי פעמים רבות ממורי ורבי הגדול רבי בנימין הצדיק רבינוביץ זצוק"ל, שבענייני הנהגת מידה כנגד מידה אין הסתר פנים וניתן לגלות זאת גם בגלות

כנראה שגם בעניינים הרוחניים ועבודת השם יתברך הן עושה גם כן כל דבר ברגע אחרון... מגיע לתפילה בבית הכנסת ברגע אחרון... קורא קריאת שמע ברגע אחרון... נכנס לשבת קודש ברגע אחרון... מגיע לשיעור ברגע אחרון... מוכר את החמץ ברגע אחרון... קונה ארבע מינים ברגע אחרון... בושא כפרות ברגע אחרון... בונה סוכה ברגע אחרון... וכן על זה הדרך בשאר העניינים. אין פלא אפוא שגם הברכה שלך, השמורה והמצופה לך, תגיע אף היא אליך תמיד ברגע אחרון, במידה כנגד מידה! הנסה נא לשנות את דרכך לטובה, תיכנס לבית הכנסת תמיד בין עשרת הראשונים תקבל שבת עשר דקות לפני הזמן הרושם בלות וכן בכל שאר ענייני עבודת ה' תודרו נא להקדים ככל יכולתך, ואז ממילא תקדים הברכה גם היא לבוא אל ביתך, ולא הצטרף להמתין עוד עד רגע אחרון. אכן הודה האיש, נכון הדבר, שהתרגלתי משום מה לאחר כל דבר מלעשותו עד הרגע האחרון...

קיבל על עצמו אפוא היהודי לשנות את דרכו לטובה, והחל לעבוד על מידת הרויות, בכל יום היה מן הראשונים המגיעים אל התפילה, הן בשחרית והן במנחה ומעריב. הוסיף לקבל 'תוספת שבת' נוספת יותר מן התוספת המקובלת, וכן על זה הדרך הקפיד להקדים בכל דבר וענין להיות מעשרה ראשונים.

והנה זה פלא, לא חלפה תקופה ארוכה, והאיש בא בשמחה גדולה לבשר על התמורה והמפכה הגדולה שהלה בעסקיו, כשכל העסקים והעניינים נעשים בזמן הראוי, במתינות וביישוב הדעת בלא לחץ ובלא כעס, בהשקט ובמנוחת הנפש, הכל נגמר ונסגר הרבה לפני הרגע האחרון! וברכת ה' מקדימה לפניו תדיר, ובכל

אשר יעשה יצילתי! * * *

אחד מגדולי צדיקי הדור שלפנינו, היה כ"ק הרה"ק האדמו"ר ממכונבוקא זצוק"ל, בהיותו שריד לדור דעה מן הצדיקים היחידים אשר הותיר ה' לפליטה גדולה מן השואה האיומה, כדי להחיות עם רב.

לאחר שזכה להינצל בחסדי השם יתברך בניסים גדולים מציופרי הנאצים ומקלגסי הקומוניסטים שברוסיה הסובייטית עלה לארץ הקודש ופתח בה את בית מדרשו הגדול דחסידי מכונבוקא.

באחד הימים שבשנים הראשונות לפתיחת בית מדרשו, הגיע לבקרו אחד מן הרבנים משאר בשרו, שזכה אף הוא להינצל מן השואה

ולצאת מגיא ההריגה בחסדי השם יתברך. - בשנים שלפני המלחמה היה מחסידיו המובהקים של הרבי הקדוש, והרבה להסתופף בצילו בעיר מכונבוקא הגדולה לאלקים. - אך מאז שפרצה המלחמה והדרכים נסגרו על מעגול וברית וכל מי שהצליח לברוח יצא ונס על נפשו, היה אף אותו חסיד נע ונד, גולה אחר גולה נפשו כמהה והשותוקה מאוד להגיע אל רבו, אבל בצוק העתים וסכנת הדרכים לא עלתה בידו. הוא התנהלך שנים מספר לפרטיו' בין היערות, ואף לא ידע את שלומו של רבו הקדוש, האם ניצל מן התופת, והאם זכה להגיע אל ארץ מבטחים.

עם תום המלחמה וכשזר הקרבות הכבדים יצא אל העולם החדש, והחל לנסות 'לארגן' את עצמו ואת חייו, הוא הגיע אל 'אמריקה' הגדולה, ושם בניו יורק רבתי החל לשקם את הריסות חייו. והנה הגיעה לאחוזו השמועה שהרבי הקדוש ממכונבוקא שאר בשרו זכה להינצל מגיא צלמוות, והוא חי וקיים יושב בשבת תחכמוני בארץ הקודש. הוא שמח מאוד על שמועה טובה זו, והודדו לארוז את חפציו ולעלות מרהר לארץ הקודש, כדי לזכות לקבל פני רבו, לאחר שנים רבות של נתק.

בהגיעו אל ביתו נאוה קודש קיבלו הרבי בשמחה עצומה, והודה להשם יתברך על חסידו נוסף מחסידי הרבים ושאר בשרו שזכה להינצל מן המלחמה הנוראה. הרבי ביקשו לשבת לפניו ולספר את כל הקורות כיצד ואיך שרד בשנים הקשות ומה עושה הוא עתה בחייו, ואם מסתדר שם בנכר על אדמת אמריקה... כך ארכה לה השיחה והתמשכה זמן ארוך, עד שהגבאי המסור נקש על הדלת וביקש להודיע כי הגיעה שעת התפילה, ועל הרבי לצאת להיכיל בית המדרש לתפילה.

הזמין הרבי הקדוש את האורח להצטרף עימו לתפילת המנחה, כדי שיוכלו אחר כך להמשיך בשיחתם באהבה. יצאו אפוא הרבי עם החסיד אל ההיכל הגדול להכין עצמם בדחילו ורחימו לתפילת מנחה. החסיד האורח תפס את מקומו על אחד הספסלים הקרובים, כדי שיוכל לחזות בנועם עבודת קדשו של הצדיק, כדרכו מימים ימימה, עוד מימי 'מכונבוקא' הרחוקה. והנה ראה שכיסאו של הרבי עם העמוד [סטינדרט] שלפניו פונים אל

רוצה להכניס אצלך טעם טוב לשבתות הקיץ הארוכים? הטט המיוחד, עם התוכן המרתק והמדויק, שלא תפסיק לקרוא ולהפנים לקחי סופר לעבודת ה' עם סט כזה כבר לא תשאל את עצמך "איזה סיפור אוכל לספר לילדים ותלמידים?"

סדר טיב המעשיות המשותפת

ספר החדש רבי נפילאל הקטן העשירי

ניתן להשיג בחנויות ספרים הפזורה, הפצה ראשית, פרטי הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 03-6194114

עבר הקהל, וכשיצא הרבי מחדרו התיישב אכן על מקומו כשפניו כלפי הקהל, ובמשך כל התפילה ישב הרבי כשגבו אל הקיר ופניו קדשו מוסבות אל הקהל, ומסתכל בפני הציבור בכל רחבי בית המדרש.

הדבר היה תמוה בעיניו, הוא זכר היטב את חצר 'מכונבוקא' הגדולה, בהיותו בהוד תפארתה, שם בבית המדרש שבמכונבוקא נהג הרבי לשבת תמיד כשפניו אל קיר המזרח, כמנהג הרבה צדיקים מחצרות החסידות, שלא נהגו לשבת עם הפנים אל הקהל, כי אם פניהם אל המזרח רק באחרונים נראים אל הקהל ופניהם לא ייראו. ידע אותו חסיד היטב עד כמה מקפיד הרבי הקדוש על כל מנהג

ומנהג הרגיל בידו מבית אבותיו, ואף במנהג זה ידע בבירור שגם מנהג אבותיו הקדושים היה כן, שישבו עם פניהם אל המזרח ולא לעבר הקהל. - ולפיכך היה פלא בעיניו, מדוע שינה כאן הרבי ממנהג קדשו שבחוץ לארץ? ומדוע יושב הוא כאן כשפניו מוסבות אל הציבור?

חשב קל התגבג, שמה מרוב הצרות והתלאות שעבר הרבי בשנים הקשות של המלחמה נשכח מליבו מנהג זה... לפיכך כאשר קרא לו הרבי והזמין לאחד התפילה להיכנס לחדו, ולהמשיך בשיחתם הנעימה, הציג את שאלתו המנקרת במוחו לפני הרבי, מדוע זה שינה מן המנהג שהיה נוהג תמיד, וכאשר נהג אבותיו הקדושים מאז ומעולם לשבת כשפניהם אל קיר המזרח ולא אל הקהל?

תנוח דעתך, הרגיעו הרבי, לא שכחתי כלל את מנהג בית אבותינו ורבותינו הקדושים, אך לאחר שראיתי בימי השואה כמו עיני יהודים רבים נהרגים ונרצחים באכזריות נוראה, וצאן קדשים הובלו כצאן לטבח, להרוג ולאבד למכה ולחורפה, רחמנא ליעלן. אינני מסוגל להסב עור את פני מאחי היהודים העוברים שזכו בחסדים ורחמים מרובים להקים את כלל ישראל מחדש. לפיכך נאלצתי בזה לשנות ממנהג, ולשבת עם הפנים אל עני בני ישראל, [חוץ מתפילת שמונה עשרה כמובן] והגני מזין את עיני ממראה פניהם של יהודים טובים וישרים, ולבי מתמלא שמחה וגיל מכל איש ישראל קודש הנכנס לבית ה', וכד"א (התלים ק"ד) "בואו שערינו בתודה חצרותינו בתהילה, הודו לו ברכו שמו".

ולפי דרכו בקודש למדנו טעם שנהגו בהרבה קהילות שיושב הרב אב"ד עם הפנים אל הקהל, ומסתכל כל עת התפילה בכל צדדי בית הכנסת. - שאין הסיבה כדי להפיש את המגערות והחסרונות... כדי שיעמוד כמו 'שוטור' משגיח ושומר, מה צריך לתקן, והיכן צריך להעיר... מי חטא ומי פשע... - כי אם בהיפך הגמור, לדאות בטובתם של ישראל, להסתכל בהם בעין טובה, לבחון ולהכיר את מעלתם הגדולה, 'מי כעסך ישראל, להפיש ולמצוא בהם מעלות וזכויות ולהיות ליבו מלא בלימוד וזכות עליהם, להתפלל ולהתחנן על טובתם של ישראל בכלל ובפרט, ולהשפיע בכך עליהם אהבה ואחור שלום ורעות, והרבות שלום בין איש לאחיו ובין אדם לחבירו, ולברך את עמו ישראל בשלום.

* * *

זכרנו מימי ילדותי בשכונת 'בתי נייטן' העתיקה, שכדרכם של לקבלת העלון בכייל (דוא"ל) נא לשלוח לכייל הפצו"ב

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

		גרפצ'יק טל: 02-5002321	לע"נ החבור שמואל מאיר ז"ל בן יכלחטי"א רבי ישראלי יצחק ולב"ע יח נסלה תנצבה.	לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע י' סיון תנצבה.	שרה שיינדל בת סילה רוחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן סילה רוחה לרפואה שלימה	לע"נ הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרבי' ישראל זצ"ל מיינר ולב"ע י' אל תשי"ז תנצבה.
--	--	----------------------------------	---	--	--	--	---	---

יר"ל ע"י קהילת שבת בית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173